

***Igehirdetés. Elhangzott a Tatai Református Gyülekezetben 2020. október 18-án.
Az úrvacsorai igehirdetés sorozat 4. alkalmán.***

Textus: Első Korinthusi levél 10. rész 16. verse: „Az áldás pohara, amelyet megáldunk, nem Krisztus vérével való közösségünk-e? A kenyér, amelyet megtörünk, nem Krisztus testével való közösségünk-e?”

Kedves Testvéreim!

Úrvacsoráról szóló igehirdetés sorozatunk az utolsóelőtti állomásához érkezett. Arra a kérdésre kerestük és keressük a választ, hogy „Mit kapunk meg az úrvacsorában”? Az eddigi vasárnapokon megtudtuk, hogy kegyelmet, bűnbánatot követően bűnbocsánatot, és az ebből fakadó örömet és hálát, valamint reménységet kapunk. A mai napon pedig a felolvasott két igeszakasz abban erősít meg minket, hogy az úrvacsorában megkapjuk a legkülönlegesebb, legtitokzatosabb formában a Krisztussal való közösséget.

Tudom, hogy az én feladatom ezen a mai napon az lenne, hogy elmagyarázzam, pontosan hogyan is néz ki református szempontból ez a rendkívül fontos részlet. Meg kellene magyaráznom Kálvin Jánosnak azt a mondatát, hogy mit is ért az alatt, hogy az úrvacsora titokzatos egyesülés Krisztussal. Nem fogom egyiket sem megtenni. Arról szeretnék bizonyosságot tenni, hogy mit jelent ez a rendkívül fontos részlet a hívő életében. Mit kapunk meg akkor, amikor elmondjuk, hogy Krisztussal közösségbe kerülünk az úrvacsora alkalmával?

Először is részünk lesz az áldásban. „Az áldás pohara, amelyet megáldunk, nem Krisztus vérével való közösségünk-e”? Amikor ugyanis Jézus az utolsó vacsorán részt vett, akkor vette a kenyeret, és áldást mondott. Minden olyan keresztyén hívő, aki az úrvacsorában részt vesz és közösségbe kerül Krisztussal, annak része lesz az áldásban is.

Az áldás pedig azt jelenti, hogy ami Krisztusé, az lesz a mienk is. Ami jóval Ő rendelkezik, azt odaadja minekünk. Nem nézi, hogy éppen hova jut belőle, hanem adja, mert Ő adni akarja. Pontosán úgy, ahogyan az eső sem kerüli ki a betont, meg az aszfaltot, Isten áldása sem kerüli ki az életünket. A konfirmandusok megtanulták, hogy akinek az életét Krisztus megváltoztatta, vagyis megáldotta, annak a lelkében megjelennek a lélek gyümölcsei, amelyek „a szeretet, öröm, békesség, türelem, szívettség, jóság, hűség, szelídség, önmegtartóztatás”. Csupa jó. És ez még csak egy rövid felsorolás abból, ami áldásként az életünkbe érkezik.

Ennél azonban egy sokkal érdekesebb folyamat is lezajlik. Ami rossz az életünkben van, azt Krisztus áldása, a vele való közösség kicseréli valami jóra. Nagyon sok minden van az életünkben, sokféle feladat, sokféle munka, és eltűnik az erőnk. Megtapasztaljuk azt, hogy a Mindenható ereje a mi erőtlenségünkön keresztül is célhoz ér, és megvallhatjuk: „mindenre van erőm Krisztusban, aki megerősít engem”. Átéljük azt, hogy valami veszteség, csalódás, gyász szomorúvá teszi a szívünket. Kapcsolatba kerülünk Krisztussal és átéljük azt, hogy Ő megvigasztal bennünket. Úgy érezzük, hogy minden rossz az életünkben, és semmi pozitívum nincsen, és Krisztus kiemeli minket ebből az állapotból, és megmutat valami egészen mást.

A felolvasott evangéliumi szakaszban is ugyanezt élték át a tanítványok. Jézussal együtt felmehettek egy magas hegyre. Kiszakadhattak abból, ami körülvette őket. Krisztussal együtt felülemelkedhettek mindazon, ami az életükben volt. Meg is fogalmazták, hogy „jó nekünk itt lennünk”. Sátrat is akartak oda építeni, hogy mindig ott maradhassanak. Erre azonban nem volt lehetőség. Arra volt lehetőség, hogy ebből az élményből áldást merítsenek. Arra volt lehetőség, hogy a hétköznapi küzdelmeihez ez a tapasztalat erőt adjon. Pontosán úgy, mint ahogyan az úrvacsora is adja. Azért élünk vele időről-időre, itt a gyülekezetünkben minden hónapban, hogy legyen hova visszanyúlnunk. Legyen olyan erőt adó, áldást adó élményünk, amelyből táplálkozunk.

Azt gondoljuk, hogy csak az ilyen különleges esemény adhatja meg ezt, mint ami a tanítványokkal a megdicsőülés hegyén történt? Biztosan nem. Az úrvacsora válhat ugyanilyen rendkívüli alkalmá. Életem végéig nem felejttem el azt az érzést, amit egy úrvacsora kapcsán tapasztaltam meg. Egy olyan időszakban voltam, ami nehéz volt, leterhelt volt, ami sokféle érzelmi nehézséget hozott. Szombaton sokáig voltam fent, és amikor ott voltam a 10 órás istentiszteleten, úgy voltam vele, hogy a cél csak egy lehet. Túlélni elalvás nélkül az alkalmat. Ráadásul láttam, hogy úrvacsora is lesz, úgyhogy azt tervezgettem, hogyan lehet majd feltűnés nélkül kimenni a templomból. Ami azon az istentiszteleten történt, az azonban egészen más volt, mint amire számítottam. Az igehirdetés ugyanis megszólított. Nem az volt a célom, hogy lelépjek az úrvacsora előtt, hanem az, hogy mindenképpen részt vegyek benne. Amikor pedig vettem a kenyeret és vettem a kelyhet, mintha erőt öntöttek volna belém. A fásultság legutolsó maradványai is kitisztultak belőlem, úgy éreztem magam, mint aki újjászületett. Aki Krisztussal találkozik, aki vele közösségbe kerül az úrvacsorában, annak áldás, erő, vagy éppen újjászületés lesz az ajándéka.

***Igehirdetés. Elhangzott a Tatai Református Gyülekezetben 2020. október 18-án.
Az úrvacsorai igehirdetés sorozat 4. alkalmán.***

Az áldás mellett még egy részletet ki kell emelni. Aki az úrvacsorában részt vesz és közösségbe kerül Krisztussal, annak része lesz a bensőséges kapcsolatban. „Az áldás pohara, amelyet megáldunk, nem Krisztus vérével való közösségünk-e? A kenyér, amelyet megtörünk, nem Krisztus testével való közösségünk-e?” Aki úrvacsorázik, annak a lelke olyan biztosan egyesül Krisztussal, mint ahogyan a kenyér és a bor beépül a testünkbe.

Nincsen annál bensőségebb kapcsolat, mint amikor azt mondjuk, hogy a lelkek egyesülnek. Barátok kapcsán szoktuk mondani, hogy testi-lelki jóbarátok. Házaspároknál lehet tapasztalni, hogy akik hosszú időn keresztül egymás mellett élnek, azok egymás lelkének a rezdülését is értik és érzik. Amikor Krisztussal bensőséges kapcsolatba kerülünk, akkor mi is érezni fogjuk azt, hogy miképpen rezdül Krisztus lelke. Az életünket pedig igyekszünk abba az irányba terelni, ahová az Ő lelke irányít minket.

Ez a bensőséges kapcsolat valósult meg a tanítványok és Jézus között a megdicsőülés hegyén. Látták a dicsőséget, ami ott megjelent. Látták a fényességet, ami felragyogott. Látták az erőt, ami a Mesterből áradt. Nem csak látták, hanem fel is töltekeztek azzal. Újszerűen jónak érezték ezt az egészet. Olyannak, amit aztán az életükbe is szerettek volna beépíteni.

Bensőséges kapcsolatba kerülhetünk Krisztussal, ami az egész életünket átjárja. Ahhoz tudom ezt hasonlítani, mint amikor valaki szívatültetésen esik át. Minden, az egész teste változatlan marad. Nem cserélik ki a fejét, a kezét, a lábát, semmilyen szervét, csak a szívét. Viszont ha ez a szív nem lenne új, akkor az összes többi szerv sem működhetne. Lelki értelemben, amikor az úrvacsorával élünk, akkor egy ilyen szívatültetés történik. Kívülről nem látható a változás, viszont belülről minden egészen más lesz. Nem a saját gondolataim, érzéseim határozzák meg a mindennapjaimat, hanem az, ahogyan Krisztus gondolkodik, ahogyan Krisztus érez. Elválaszthatatlan, szétszakíthatatlan lesz ez a kötelék.

Kedves Testvéreim! Ezt a közösséget, és ezt a kapcsolatot élhetjük meg mi is akkor, amikor úrvacsorázunk. Legyen a kapcsolatunk újra és újra megerősödő a mi Urunk Jézus Krisztussal!

Ámen!